

ŠKOLNÍ KOLO BIOLOGICKÉ OLYMPIÁDY

Proběhlo v úterý 3. 3. 2015

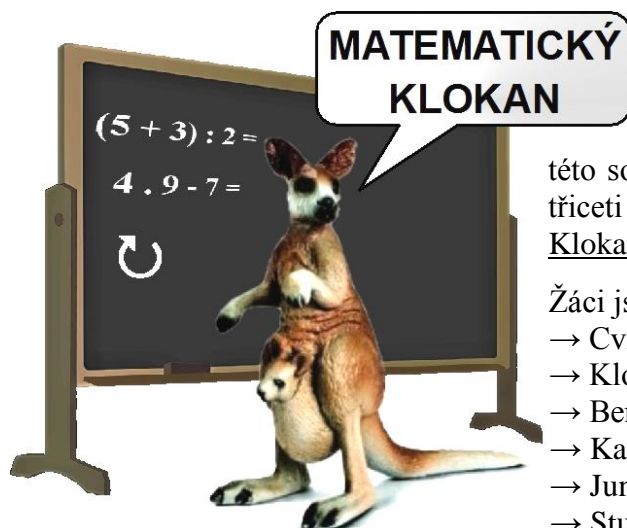
KATEGORIE C – (8. a 9. TŘÍDA)

JMÉNO	TEST	ROSTLINY	ŽIVOČICHOVÉ	BODY	MÍSTO
Miroslav Lisner	25	10,5	9	44,5	1.
Ján Jašek	25	7	11	43	2.
Barbora Svatoňová	25	7	10	42	3.
Adéla Hronová	22,5	9	10,5		
Simona Šindlerová	22,5	8,5	9,5	40,5	5.
Jolana Ťažiarová	21	9	6,5	36,5	6.
Eva Konířová	15,5	11	7,5	34	7.
Jan Sejpka	17	5	7	29	8.

KATEGORIE D – (6. a 7. TŘÍDA)

JMÉNO	TEST	ROSTLINY	ŽIVOČICHOVÉ	BODY	MÍSTO
Julie Rácová	22	5,5	10	37,5	1.
Veronika Končková	17	8,5	5,5	31	2.
Vojtěch Stibor	16	6	5,5	27,5	3.
Václav Kabela	18	4,5	5		
Veronika Doležalová	16	5,5	5	26,5	5.
Veronika Honzíková	11	2	9	22	6.
Daniel Mottl	15	4	3		
Adéla Parpelová	12	5	4	21	8.
Aneta Moučková	9	2,5	4	15,5	9.

Do okresního kola olympiády postupují první tři soutěžící z každé kategorie.

Mezinárodní soutěž Matematický klokan vznikla kolem roku 1980 v Austrálii a od roku 1991 se rozšířila i do zemí Evropy. Dnes se již této soutěže účastní na dva a tři čtvrtě milionu žáků z třiceti zemí našeho kontinentu sdružených v asociaci Klokan bez hranic, jejíž koordinační centrum je v Paříži.

Žáci jsou podle věku rozděleni do těchto kategorií:

- Cvrček (2. – 3. třída)
- Klokánek (4. – 5. třída ZŠ)
- Benjamín (6. – 7. třída ZŠ)
- Kadet (8. – 9. třída ZŠ)
- Junior (1. – 2. ročník SŠ)
- Student (3. – 4. ročník SŠ)

Soutěžilo se ve všech krajích naší republiky v jednotném termínu 20. 3. 2015.

Ve všech kategoriích soutěžící řeší 24 úloh, přičemž vybírají jeden z pěti nabízených výsledků. Úlohy jsou seřazeny ve třech skupinách podle obtížnosti. Za správnou odpověď získává soutěžící 3, 4 nebo 5 bodů, za špatnou odpověď se mu jeden bod strhává. Aby soutěžící nedosahovali záporných výsledků, dostávají do začátku 24 bodů, takže lze získat až 120 bodů. Výsledky nejlepších žáků v jednotlivých kategoriích přináší následující tabulky.

CVRČEK		
JMÉNO	TŘÍDA	BODY
1. Natálie Štefanová	III.	58
2. Jakub Sivák	III.	57
3. Antonín Vachtl	III.	52

KLOKÁNEK		
JMÉNO	TŘÍDA	BODY
1. Tran Sy Nguyen	V.	72
2. Dominik Lekeš	V.	61
3. Daniel Dostál	V.	52
3. Tereza Jančová		

BENJAMÍN		
JMÉNO	TŘÍDA	BODY
1. Petr Koníř	VII.	98
2. Josef Kougl	VII.	75
2. Jakub Rampas		
3. Michal Bešík	VII.	71
3. Tomáš Vašmucius		

KADET		
JMÉNO	TŘÍDA	BODY
1. Marek Doležal	VIII.	58
2. Michal Jelínek	VIII.	57
3. Monika Bezstarostová	IX.	54

ŠKOLNÍ KOLO PYTHAGORIÁDY

Konalo se v pondělí 23. března s těmito výsledky:

5. TŘÍDA	
Tran Sy Nguyen	6 bodů
Daniel Dostál	
Veronika Dunová	3 body
Miroslav Jelínek	
Martin Krejza	0 b.

7. TŘÍDA	
Petr Koníř – úspěšný řešitel	12 bodů
Michal Bešík	6 bodů
Petr Jaroš	0 b.

6. TŘÍDA	
Julie Rácová	2 body

8. TŘÍDA	
Michal Jelínek	5 bodů
David Kadeřábek	
Adéla Churanová	2 body
Barbora Svatoňová	1 bod

KRAJSKÉ KOLO DĚJEPISNÉ OLYMPIÁDY

Ve čtvrtek 19. března se v Kladně konalo krajské kolo dějepisné olympiády. Zúčastnil jsem se ho i já (M. Ondič) jako zástupce naší základní školy. Tématem byla 1. světová válka.

Poctivě jsem se na krajské kolo připravoval, avšak na silné soupeře to nestačilo. Jedním z mnoha úkolů bylo přiřadit ke každé bitvě 1. světové války město, o které se bojovalo, apod. Umístil jsem se na 28. místě z 37 soutěžících, což osobně považuji za velkou prohru. Nicméně jsem si oživil znalosti o 1. světové válce a získal další zkušenost.

Velmi děkuji paní učitelce Hružové, že mě v době přípravy podporovala, a panu učiteli Konířovi, že mě ochotně do Kladna dovezl.

Napsal Milan Ondič, IX. třída

Pobyť proběhl od pátku 20. března do neděle 22. března 2015 v bývalém ghettu Terezín nedaleko Litoměřic.

O tento nevšední zážitek začal bojovat náš tým „Jesenice boys“ (Roman Jaroš, Petr Jaroš, Honza Sejkpa) už koncem listopadu 2014, kdy jsme v Praze získali na vyhlášení prvního kola soutěže

„Převzmete terezínskou štafetu“

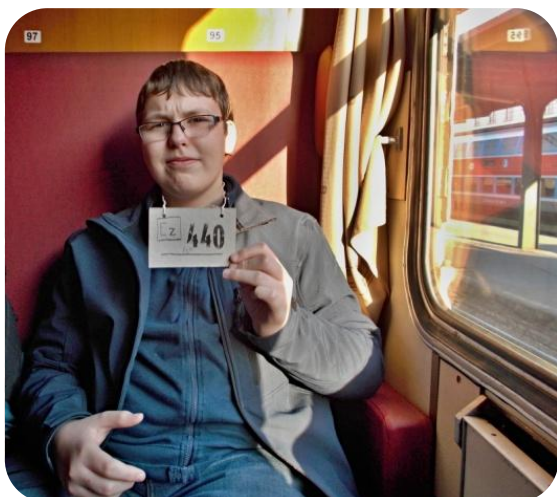
skvělé 2. místo. Zároveň jsme obdrželi zadání 2. kola, které mělo o účastnících zážitkového víkendu definitivně rozhodnout.

Před vánočními prázdninami jsme si rozdělili úkoly. Pracovali jsme na našem erbu, časopisu a na reportáži o diskriminaci v současné době. Časopis jsme nemohli nazvat jinak než Jesenice; jiný název nám nepřipadal vhodný. Kvůli časopisu „oprášila“ paní učitelka Hružová doma psací stroj a naše příspěvky přepisovala (psací stroj jsme zvolili záměrně, abychom se co nejvíce přiblížili době, kdy dětské časopisy v Terezíně vycházely).

Největším problémem pro nás byla reportáž o diskriminaci, ale v tomto případě nám pomohla paní ředitelka Vopatová, která navrhla rasistický útok v nedalekých Krtech, k němuž došlo v roce 2012. S technickou částí přípravy reportáže nám pomohl pan učitel Koníř, který nás do Krt svezl a reportáž natočil. Pak jsme reportáž přepsali, vše odeslali a netrpělivě čekali na odpověď.

19. února 2015 mi přišel e-mail s oznámením, že jsme byli vybráni jako účastníci zážitkového víkendu v Terezíně, a tak jsem hned druhý den, po dohodě s Honzou Sejkpou a paní učitelkou Hružovou, odepsal a potvrdil naši účast. Několik dní poté přišel další e-mail s dalšími podrobnostmi. Jenže týden před odjezdem se vyskytla komplikace s Honzou, protože s námi do Terezína nemohl jet. Tento problém však pořadatelé pochopili. Byli jsme rádi, že do Terezína jedeme, i když jenom dva (Roman a Petr Jarošovi) a paní učitelka Petra Hružová.

V pátek 20. března jsme měli sraz ve čtvrt na jednu na vlakovém nádraží v Jesenici. Naštěstí vlak neměl zpoždění, a tak jsme mohli už za deset minut poté odjíždět do Rakovníka, kde nás čekal přestup do rychlíku ve směru Praha - Masarykovo nádraží.

Do Prahy jsme přijeli ve 14:52. Měli jsme více než hodinovou časovou rezervu, a tak jsme odložili batohy se spacáky na lavičku, kterou vždy někdo z nás hlídal, a ostatní se procházeli po nádraží a hledali ostatní soutěžící, kteří byli stejně jako my označeni „plackou“ se znakem domova 7 „Nešarim“. Zhruba po půl hodině nás našel jeden z pořadatelů a my se s ním odebrali k nástupišti číslo 7. Zde nám přidělili pomocníka z Gymnázia Přírodní škola Praha, který se jmenoval Kryštof. Po dobu zbývající do odjezdu vlaku do Bohušovic nám pokládal různé otázky, například odkud jsme přicestovali, jak se nám líbilo zadání druhého kola soutěže a tak podobně.

Dvacet minut před odjezdem vlaku jsme byli svoláni k upřesnění informací týkajících se následující jízdy a byla nám, stejně jako Židům za protektorátu Čechy a Morava, přidělena transportní čísla (já měl **Ez 599**).

Následně nastal při nastupování do vlaku hrozný zmatek, i když jsme měli rezervován celý vagon. Ve vlaku jsme dostali pracovní listy na cestu, kde bylo úkolem například vyhledat chyby v obrázku, vyplnit kvíz z terezínského časopisu a opravit chyby v textu. Po hodině jízdy jsme, opět ve zmatku, vystupovali na nádraží v Bohušovicích nad Ohří (zde vystupovali Židé z transportů do Terezína). Tady se konal první apel (= nástup), spojený s odevzdáváním jídla přivezeného na společný stůl (pokrmly měly být připraveny podle receptu z doby protektorátu; nám s tím pomohla babička).

Nyní jsme se vydali pěšky na asi tříkilometrovou cestu z Bohušovic do Terezína. Šli jsme, i se všemi zavazadly, stejnou cestou jako kdysi Židé. Pomalu se stmívalo a my kolem 19. hodiny dorazili na valy u města, kde jsme mlčky vyslechli básničku od bývalého vězně Hanuše Hachenburga (zemřel v Osvětimi). Po další chvíli chůze jsme došli, zcela vyčerpáni, k bráně Terezína. Do místní základní školy, kde jsme měli být ubytováni, to však bylo přes celé město. K cíli jsme dorazili po další půl hodině pochodu.

Ve vestibulu školy jsme obdrželi další pokyny - kde jsou třídy na spaní, WC, sprchy a jídelna. Potom jsme se šli ubytovat a hned poté se dostavili na večeři. K jídlu bylo to, co kdo přivezl. My jsme měli připraveny ořechové buchty, ostatní nabídli bábovky, vánočky, bublaniny...

☺ ☺ Po večeři následovalo představení týmů (plus ukázka přivezeného předmětu z doby protektorátu a živého obrazu). My jsme přivezli dobové potravinové lístky na chléb a složenku s dvojjazyčnými údaji (za tyto zapůjčené věci moc děkujeme panu učiteli Knappovi); jako živý obraz jsme předvedli stromy, jež se kývají ve větru - to mělo znamenat, že Jesenice leží v lesích. Po tomto úvodu nás organizátoři rozdělili do jedenácti týmů, ve kterých jsme měli v dalších dnech pracovat. Pak následoval zpěv při kytarě. Nemohli jsme začít jinak než terezínskou hymnou. Vydrželo nám to až do 22:00, kdy byla večerka.

Sobota začala budíčkem v 7:30. Nebyl to však klasický budíček, místo hodin nás vzbudila hudba a křik „stráží.“ Uplynula krátká doba na hygienu a následoval rychlý apel ve vestibulu. Po nových týmech jsme vstupovali do jídelny, přičemž jsme se museli hlásit svými čísly (stejně jako Židé za protektorátu). K snídani byla šunka, plátkový a tavený sýr, máslo a pečivo (v porovnání se stravou v ghettu obrovský luxus).

Po jídle přišel další apel, při kterém jsme byli seznámeni s příštím programem - aktivitou ve městě.

Chvilí trvalo, než jsme došli do centra města - na náměstí, kde nám byla vysvětlena pravidla akční hry nazvané „toulky Terezínem“. Obdrželi jsme mapu Terezína s jednadvaceti zakreslenými stanovišti, dále kopie dobových peněz (marky, protektorátní koruny a bezcenné ghetto peníze), hašlerky, nezbytný pracovní list, pravidla hry a rozpis stanovišť. Na mapě byla také zakreslena zakázaná území. Pokud bychom na ně vešli, čekal nás trest (mohli jsme upláct penězi a hašlerkami, nebo jsme museli splnit zadaný úkol). Po městě chodil jeden příslušník SS (černá páska; museli jsme mluvit německy), české četnictvo (rudá páska; mohli jsme mluvit česky), členové ghetto wache (hnědá páska; příslušníci prvního transportu do Terezína) a pomocníci (žlutá páska), kteří nám pomáhali odlákat esesáka a četníky nebo nám pomáhali číst úkoly na chodnících (jako Židé jsme nesměli na chodníky vstoupit). Mluvili však pouze cizími jazyky - rusky, polsky, německy nebo francouzsky, takže to bylo dost náročné. Na tuto aktivitu jsme měli přibližně tři hodiny. Na různých stanovištích byly vždy tři úkoly: 1. porozumění textu; 2. historická otázka; 3. zjistit něco kolem nás. Sraz jsme měli ve 12 hodin na náměstí, odkud nás čekala cesta zpět do školy na oběd. Tentokrát nás pohostili bramboračkou a kuřecím masem s omáčkou a rýží.

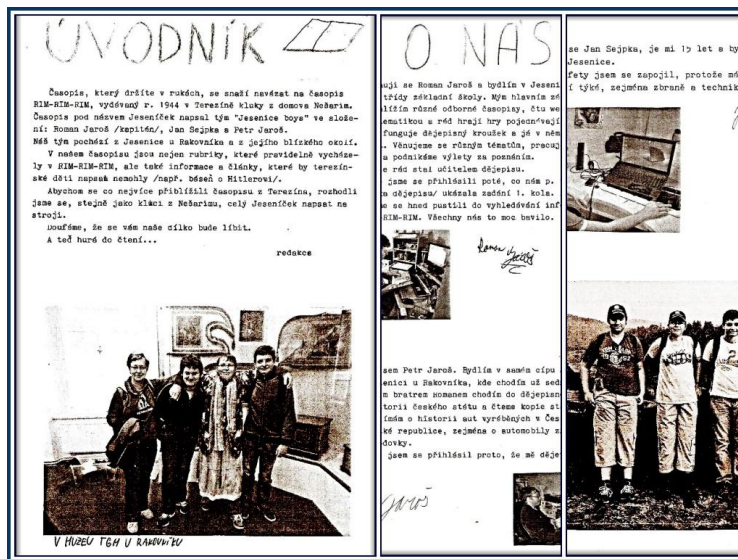

Po krátkém odpočinku jsme zamířili opět do města, tentokrát za pamětníky. Setkali jsme se s nimi u Hamburských kasáren, kde nám hlavní organizátor – pan ředitel ze zmíněného pražského gymnázia – oba ctihodné pány představil. Jeden se jmenoval Hanuš (přezdívka *Extra buřt*) a druhý Erich Spitz (*Špulka*), kterého pan Hanuš kamarádsky oslovoval *Eříšku*. S pamětníky jsme pak absolvovali zajímavou prohlídku bývalého ghetta, kterou oba pánové obohatili osobními vzpomínkami vážícími se k navštíveným místům.

Procházka městem končila v dnešním Muzeu ghetta (dříve heim L 417, kde pan Hanuš a pan Erich strávili tři roky). Zde jsme zašli do bývalé tělocvičny - dnes kina. Zhlédli jsme tu krátké reportáže ostatních soutěžních týmů a poté následovala společná beseda s pamětníky.

Nakonec se týmy oběma pánům představily (název týmu, odkud jsou, co dělali v druhém kole soutěže atd.). My jsme vzácným hostům popsali náš časopis a jednu kopii jim darovali. Moc se jim líbil a velmi nám děkovali. Program uzavřely písničky z terezínského ghetta, které si s námi pamětníci rádi zazpívali. Pořádili jsme také pár fotografií, při čemž pan Spitz žertoval, jestli fotograf neudělal selfie.

Když setkání s pamětníky skončilo, vrátili jsme se do školy na večeri. Dostali jsme opět sýry, šunku, máslo, pečivo a čaj. Potom přišla ke slovu hra *Riskuj*. Výběr témat byl dost široký (před válkou, válka, Nešarim, Terezín, po válce, dějiny v obrazech a dějiny v datech). Hra byla velmi zajímavá, jen bych měl připomínku, že téma Lidic bylo do tematického okruhu „před válkou“ zařazeno chybně.

Po vyhodnocení soutěže začal noční program. Naším úkolem bylo dojít ve svých týmech podle svíček na určité místo - do chodeb pod terezínskými valy, kde jsme si četli básničky, které vznikly v terezínském ghettu, vyhlazovacích a koncentračních táborech. Mně se nejvíce líbily básně od Josefa Čapka.

Když jsme si dílka přečetli, měli jsme za úkol napsat podobnou báseň. Kolem půl desáté jsme se pak vydali na průzkum dalších chodeb. Než nastal čas návratu, zazpívali jsme si ještě několik písniček.

Neděle začala jako den předtím, a to budíčkem v 7:30. Následoval apel a pochod na snídani. Jídlo bylo stejné jako minule, ale dopolední program se změnil.

Prvním naším cílem byla prohlídka Muzea ghetta. Poté jsme si zahráli hru, kterou si děti v terezínském ghettu oblíbily - dobývání Magdeburských kasáren. Byli jsme rozdělení na dva týmy - první kasárna chránil, druhý je dobýval. Hru vystřídala prohlídka expozice v kasárnách (k vidění například replika pokoje, kde spali dospělí Židé) a zhlédnutí výstavy prací terezínských vězňů - umělců. Okolo poledne se pak všichni odebrali na oběd do školy (kvěťáková polévka, buchtíčky se šodó).

Odpoledne proběhlo vyhlášení výsledků víkendových her a druhého kola soutěže „Převzmete terezínskou štafetu“ (obsadili jsme dobré 11. místo z 30 týmů). Nakonec jsme si opět zazpívali několik písniček.

Víkendový program se chýlil ke svému konci. Obtěžkáni zavazadly jsme vyrazili na zpáteční cestu na vlak do Bohušovic. Stihli jsme ještě zapálit svíčky na památku obětem holocaustu, zazpívali si pár písní a prohlédli si místní krematorium a židovský hřbitov.

Adolf Hitler

Je pozdní večer, poslední duben
a v srdci Říše něco končí.
Jeden režim k záhubě odsouzen,
jeho vůdce s životem se loučí.

Sedí v bunkru, poslouchá bomby,
jak rozprašují jeho lid.
Vždyť on sám je symbolem doby
- kolik lidí stihl k smrti odsoudit!

Miliony mrtvých na jeho frontě.
Snad samotným ďáblem poslán byl.
Vláda pekel na východní frontě,
panská rasa - bláhový byl cíl.

Okolo něj samí zrádci,
sen o tisícileté říši se rozplynul.
Už je konec krutovládci,
jeho život pomínil.

Jeho tvář však bude tu s námi věčně,
stejně jako jeho slova jedovatá.
V dějinách lidstva bude zvěčněn
jako synonymum vraha a psychopata.

A tak s ním šla pod drn
celá velká Říše.
Objevil se další trn
na německé pýše.

Autoři: Honza Sejpka a Roman Jaroš

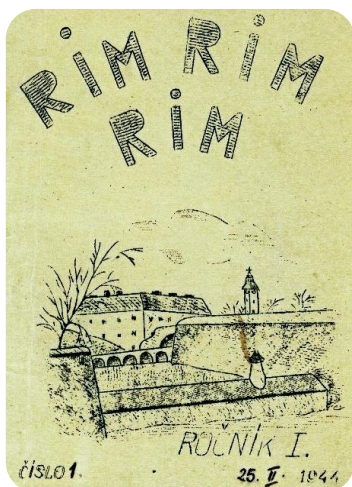
Vlak z Bohušovic vyjel krátce po patnácté hodině. V Praze nás však stihla nemilá událost: ujel nám těsně spoj do Rakovníka, což znamenalo hodinové zdržení. Po přestupu na kladenském nádraží na nás v Rakovníku naštěstí čekal bratr paní učitelky Hružové, který nás svezl do Jesenice. Plni dojmů a zážitků jsme dorazili domů krátce po půl deváté.

Osobně hodnotím tento víkend jako velmi zdařilý a doporučoval bych ho prožít všem, kteří si myslí, že si Židé v terezínském ghettu užívali jako na rekreaci. Život v ghettu nebyl vůbec jednoduchý (příděly, ubytování, nemoci), přesto měl jeden klad - kamarádství mezi dětmi.

Napsal Roman Jaroš, IX. třída

DODATEK

Do Terezína jsme odjeli s velkým očekáváním a patřičně natěšení. Celý víkend byl zaměřen na prožitek, proto se organizátoři (pražské Gymnázium Přírodní škola ve spolupráci s Židovským muzeem v Praze a Památníkem Terezín) snažili co nejvíce přiblížit podmínkám, které v terezínském ghettu tehdy panovaly. Děti místo jmen obdržely transportní čísla, byly ubytovány ve větších kolektivech, strava nebyla příliš pestrá, několikrát denně probíhaly apely, bylo nutné podřídit se nejruznějším zákazům a omezením atd. Po třech dnech pobytu jsme si tak ještě více uvědomili, jak těžký život tehdy Židé měli a k čemu mohou vést rasismus a xenofobie. Události spojené s holocaustem je zapotřebí neustále připomínat, aby se něco podobného už nikdy neopakovalo.

Pro mě byly největším zážitkem komentovaná prohlídka bývalého ghetta a následná beseda s pamětníky, kteří prožili v terezínském heimu L 417 tři roky. Nejenže kvůli nám i přes svůj vysoký věk vážili cestu z Francie a Švýcarska, ale navzdory strašlivým zážitkům z dětství sršeli vitalitou a vtipem. Nikdy nezapomenu na slova vděčnosti a slzy v očích, když nám děkovali za časopis, který jsme podle vzoru terezínského časopisu Rim-rim-rim vytvořili a jehož výtisk jsme oběma pánům s úctou předali.

Sice jsme ve druhém kole soutěže nevyhráli, ale pocit, že jsme „Špulkovi“ a „Extra buřtovi“ udělali obrovskou radost a že si domů odváželi náš časopis, jako by vlastnili poklad, nemůže nic nahradit.

Mgr. Petra Hružová

SILOVÝ ČTYŘBOJ

Ráno **24. března 2015** se na vlakovém nádraží v Jesenici sešli vítězové školního kola silového trojboje (proběhl v tělocvičně ZŠ na začátku března), doplnění některými dalšími žáky.

Vlakem jsme jeli do Rakovníka, kde jsme přestoupili na autobus do Lužné. Právě tady se konal silový čtyřboj, který zahrnoval šplh na tyči, trojskok, hod medicinbalem a sedy-lehy (starší kluci měli šplh na laně a shyby na vysoké hrazdě). Vše bylo super s dlouhými přestávkami.

Jakmile všechny soutěže skončily, vyhlášovaly se výsledky družstev a jednotlivců. Bohužel jsme nedopadli právě nejlépe. Příště to musíme napravit!

Napsala Julie Rácová, VI. třída

MLADŠÍ DÍVKY

JMÉNO	ŠPLH	TROJSKOK	HOD	SEDY-LEHY	BODY
Julie Rácová	6,10	580	560	21	115
Tereza Alexijová	8,60	550	570	27	94
Tereza Kvíderová	7,60	480	540	24	91
Katka Dohnalová	9,80	400	590	23	65

Konečné pořadí: **6. místo.**

STARŠÍ DÍVKY

JMÉNO	ŠPLH	TROJSKOK	HOD	SEDY-LEHY	BODY
Adéla Churanová	7,00	550	490	27	102
Kristina Sojková	6,60	450	410	33	94
Štěpánka Kougllová	9,20	600	540	29	92
Klára Švidroňová	8,40	530	490	31	90

Konečné pořadí: **5. místo.**

STARŠÍ HOŠI

JMÉNO	ŠPLH	TROJSKOK	SHYBY	SEDY-LEHY	BODY
Tomáš Tatzauer	7,00	680	11	24	173
Ondřej Mareš	6,80	660	9	17	148
Marek Doležal	8,90	700	7	20	135
Ján Jašek	14,50	700	4	0	59

Konečné pořadí: **5. místo.**

VÝLET DO GEOSVĚTA A HRDLIČKOVA MUZEA

Hrdličkovo muzeum a Geosvět Praha – to byly dva hlavní cíle výletu naší deváté třídy do Prahy. Vypravili jsme se tam ve čtvrtek **26. března**.

V Hrdličkově muzeu jsme zhlédli unikátní expozici o člověku. Jsou zde vzácné kopie nálezů z celého světa, které dokumentují lidskou evoluci až k člověku moderního typu. Například vystavené trepanované lebky vypovídají o operacích, které se prováděly již v pravěku. Na kosterních pozůstatcích lidí z 16. – 18. století byly zase patrné vlivy nemocí a různých zranění. Zaujaly nás i odlitky posmrtných masek známých osobností nebo ukázky mumifikovaných těl.

Po asi devadesátiminutovém rozchodu jsme se vydali do galerie minerálů a fosílií Geosvět Praha. Ujala se nás poněkud nepříjemná paní průvodkyně, ale mohli jsme zde obdivovat špičkové vzorky minerálů z Čech i ze zahraničí. Poté jsme dostali pracovní list formátu A4, který měl prověřit, co jsme si z komentované prohlídky zapamatovali.

Můj celkový dojem je, že se den vydařil.

Napsal Míra Lisner, IX. třída

VÝLET 6. TŘÍDY DO KŘIVOKLÁTU

V pátek **27. 3. 2015** se naše 6. třída vypravila na exkurzi do Křivoklátu. Vlák nám jel v 6:35. Blatenská už čekali ve vagónu, Oráčovští přistoupili cestou.

Po příjezdu do Rakovníka nám zbývalo trochu času, a tak jsme zašli na dětské hřiště a někteří do botanické zahrady.

Když jsme dojeli do Křivoklátu, zamířili jsme k vyhlídce na hrad Křivoklát u kapličky U Svaté Trojice.

Naším hlavním cílem však byla návštěva IC LČR. Zde nás čekala přednáška o ptácích Lesnického parku Křivoklát. Povídání pana Ing. Pechy bylo doplněno obrázkovou prezentací a závěr obstarala poznávačka dvaceti ptáčků.

Zajímavá byla rovněž návštěva místního muzea. V interaktivní expozici jsme si mohli vyzkoušet různé hry a také poznávačku hub. Následovala přednáška o dravcích a soutěž. První místo obsadila Julie Rácová (18 bodů), druhá byla Verča Končerková a třetí já a Marie Mourová. Pak jsme si hráli na hřišti a jezdili na lanovce.

Na závěr jsme si prošli NS Brdatku – z Křivoklátu do Zbečna (asi 6 km). Bylo krásné jarní počasí, rostly první kyticky, a protože ještě stromy neměly listy, otvíraly se nám překrásné pohledy na Berounku. Údolím potoka Štíhlíce jsme zašli do Zbečna a cestou se zastavovali u naučných tabulí. Pak už naše cesta vedla zpátky na nádraží.

Děkuji paní učitelce Knappové a paní učitelce Hružové za krásný výlet do Křivoklátu. Určitě se všem moc líbil.

Napsala Veronika Honzиковá

STRÁNKA DĚJEPISU

Rubriku připravují pro čtenáře Jeseníčku
Milan Ondič a Roman Jaroš z deváté třídy.

ČESKOSLOVENSKO PO 2. SVĚTOVÉ VÁLCE

ČÁST II. V minulém čísle Jeseníčku jsem svůj článek zakončil 50. léty. Ta byla nejen v Československu, ale i v jiných státech tzv. sovětského bloku považována za kruté období. Jak je však v dějinách pravidlem, po krutém období vždy přijde, alespoň na chvíli, období radostnější. Tím byla pro naši republiku léta 60., ve kterých se pomalu (ale jistě) začala hrát nová muzika, zakládala divadla, točily velmi kvalitní filmy a celkově se kulturní život začal rozvíjet. Hlavní přelom v komunistickém režimu, především co se politiky týče, však nastal až na samotném konci šedesátých let.

V roce 1953 zemřel „milovaný“ prezident Klement Gottwald, v témže roce jako Josif Stalin, Gottwaldův vzor ze Sovětského svazu. Mimochodem, obě osoby si byly v něčem podobné – oba byli vrazi a opilci. Ale zpět k Československu.

Po Gottwaldově smrti se stal prezidentem republiky Antonín Zápotocký, který méně razantně, ale přece jen pokračoval v Gottwaldově krutém díle. Po něm se v roce 1957 ujal prezidentování Antonín Novotný. Ten v roce 1960 prosadil změnu názvu státu – z Československé republiky se stala Československá socialistická republika. Ani Antonín Novotný nezmírnil totalitní režim a stejně jako jeho dva předchůdci pokračoval v tvrdé komunistické ideologii. Lidé se však přestávali režimu bát, a tak se zrodilo několik málo opozičních hnutí, z nichž nejvýraznější byl Svaz československých spisovatelů.

Tlak na Novotného sílil nejen z opozice, ale i ze samotného jádra KSČ, hlavně od slovenského politika Alexandra Dubčeka. Novotný byl kritizován za hromadění funkcí a za špatný poměr ke Slovensku. V lednu 1968 ze své funkce odstoupil, a uvolnilo se tak místo pro demokratičtější politiky.

V čele republiky najednou stáli dvě nové tváře – Alexander Dubček (1. tajemník ÚV KSČ) a Ludvík Svoboda (nově zvolený prezident republiky). Začalo tím krátké období nazvané pražské jaro a socialismus s lidskou tváří. Alexander Dubček začal s procesem demokratizace Československa. Zrušil cenzuru, otevřel hranice, snažil se napravit vztah společnosti k církvi a k první republice.

Skutečnost, že se Československo začalo osamostatňovat, se samozřejmě nelíbila Sovětskému svazu, který by přišel o jednoho ze svých beránků. Leonid Iljič Brežněv, vedoucí představitel Sovětského svazu, si začal Dubčeka pravidelně zvat a vyvíjel na něho tlak. Poslední takovou schůzkou byla konference v Čierné nad Tisou 29. 7. 1968.

Pražské jaro bylo násilně ukončeno vpádem vojsk zemí Varšavské smlouvy 21. srpna 1968. Sovětský svaz, jenž v čele okupace stál, vpád vysvětloval jako bratrskou pomoc. Byl to však čin, který zabránil, aby se Československo osamostatnilo.

Více se dozvíte v příštím vydání Jeseníčku.
Své připomínky a komentáře můžete psát na můj e-mail:
mildaondic@seznam.cz

Napsal Milan Ondič

Čtenářská soutěž Jeseníčku

ŘEŠENÍ HÁDANEK Z ČÍSLA 14/2014-2015:

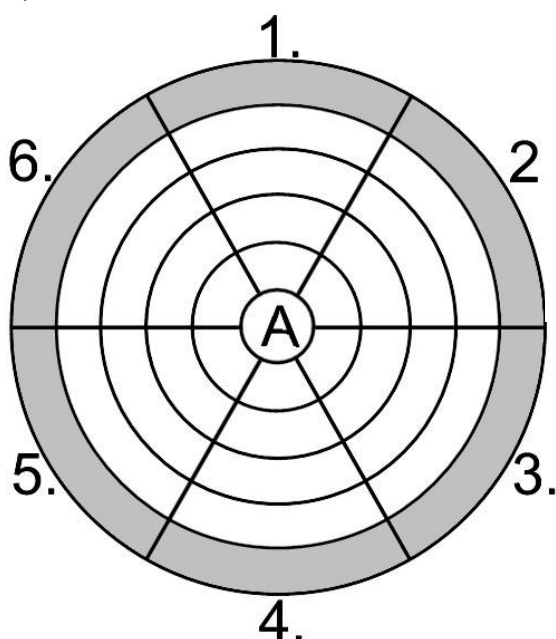
1.- PŘESMYČKY

- ☉ KINO SPARTA → PRANOSTIKA
- ☉ CENA PLETICH → PLACHETNICE
- ☉ LOKÁL TURKA → KALKULÁTOR
- ☉ SEN DOKTORA → DOROSTENKA
- ☉ KUS KOLÁČE → LOUSKÁČEK

2.- HÁDANKY

- 1) Studenti měli společné příjmení.
- 2) Závodník se jmenoval Němec.

1) KRUHOVÁ DOPLŇOVAČKA S HÁDANKOU

Co můžeš každý rok najít pod vánočním stromčkem?

Odpověď najdeš v dnešní doplňovačce:

- 1/ Nástroj ke štípání dřeva. 2/ Dívčí jméno (svátek 15. 10.). 3/ Statečnost. 4/ Plod jahodníku. 5/ Hlavní město Turecka. 6/ Náhodná událost.

2) HLÍDKA PŘED DOMEM

„Inspektore,“ telefonoval asistent Barnes, „ten zloděj z obchodního domu přede mnou utekl do velkého činžáku. Mám hlídat? Ten dům má jen jeden východ!“

„Běžte za ním a najděte ho! Nesmí vám utéct, jedu za chvíli za vámi,“ ozval se inspektor Perner.

Barnes v té chvíli zahlédl asi patnáctiletého kluka, Jima Rogerse. Vídal ho vždy pozdě odpoledne na náměstí prodávat večerník. Teď lízal zmrzlinu a pomalým krokem se blížil. Barnes k němu přistoupil a požádal ho, jestli by pohlídal vchod do domu. Jim souhlasil a stoupl si poblíž vchodu – kdyby někdo podezřelý okolo čtyřicítky chtěl odejít, okamžitě měl Barnesovi dát signál. Policista pak odešel do budovy.

Za hodinu volal Barnes inspektorovi: „Pane, nenašel jsem ho. Ten barák byl hrozně velký. Přitom mi Jim hlídal vchod. Když jsem ho tady dole našel, ještě tu stál se zmrzlinou v ruce a řekl mi, že se celou dobu odtud nehnul a že tudy odešla jen nějaká hezká holka a starý děda. Nikdo jiný.“

„Barnesi, bojím se, že zloděje už nenajdeme.“
Proč si to inspektor myslel?

Čerpáno z knihy **Kriminální případy pro detektivy začátečníky** od autorské dvojice Luděk Brožek a Jan Drahorád.

SOUTĚŽNÍ KUPON JESENÍČKU

JMÉNO	
TŘÍDA	